

Vendim nr. 242, datë 15.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Genti Ibrahim, Anëtar

Ilir Toska, Anëtar

në datën 15.07.2026 mori në shqyrtim paraparak kërkesën nr. 4 (N) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: NDUE RICA

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 118, datë 28.04.2014 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Mat; nr. 1737, datë 09.07.2015 të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2025-3871, datë 05.11.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 17, 41, 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, shqyrtoi kërkesën dhe dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi Ndue Rica ka pasur një lokal në Vabli, Shkopet. Ky lokal, përpara formalizimit të marrëdhënies kontraktore për furnizimin me energji elektrike me Operatorin e Shpërndarjes së Energjisë Elektrike (*OSHEE*), ish “CEZ Shpërndarje” sh.a., ka qenë i lidhur me

rrjetin e shpërndarjes në kabinën elektrike të Shkopetit dhe furnizohej me energji elektrike. Për këtë qëllim, në librezën e pagesës të objektit në fjalë elektrikisti i zonës nënshkruante çdo muaj shumën e pagesës për energjinë elektrike. Gjatë kësaj periudhe mes palëve nuk ka pasur mosmarrëveshje.

2. Në datën 05.01.2004 kërkuesi ka lidhur një kontratë qiraje për lokalin me shtetasin N.M., ndërsa ky i fundit ka marrë përsipër pagesën e energjisë elektrike për periudhën e kontratës, deri më 05.01.2006. Në vijim, në datën 13.06.2007, ndërmjet të njëjtave palë është lidhur një kontratë e dytë qiraje, me të njëjtin detyrim për pagesën e energjisë elektrike. Pas zgjidhjes së kontratës së qirasë në datën 09.01.2008, kërkuesi, në po të njëjtën datë, ka lidhur kontratën e qirasë me shtetasin N.Ç. Kjo kontratë është zgjidhur në datën 24.03.2009 dhe në po atë datë është lidhur kontrata e qirasë me shtetasin M.P. Për shkak se qiramarrësi i parë N.M. nuk ka njoftuar OSHEE-në për zgjidhjen e kontratës së qirasë, faturat e energjisë elektrike kanë vazhduar të lëshoheshin në emër të tij, edhe pse lokali ishte dhënë më pas me qira dy personave të tjerë, N.Ç. dhe M.P.

3. Në datën 20.11.2013 OSHEE-ja ka ndërprerë furnizimin me energji elektrike për objektin, për shkak të detyrimeve të papaguara që figuronin në emër të N.M. Duke pretenduar se ndërprerja e furnizimit me energji elektrike i ka shkaktuar dëm ekonomik në vlerën 40.000 lekë në muaj, për shkak të pamundësisë për ta përdorur lokalin, kërkuesi i është drejtuar gjykatës me padi kundër OSHEE-së, me objekt detyrimin e tij të lidhë linjën me energji elektrike nga kabina e Shkopetit në lokalin që ai pretendonte se ishte në pronësinë e tij. Në gjykim janë thirrur si persona të tretë edhe tre qiramarrësit.

4. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Mat, me vendimin nr. 118, datë 28.04.2014, ka vendosur rrëzimin e padisë, si të pabazuar në ligj dhe në prova. Ajo ka vlerësuar se ndërprerja e energjisë është bërë në përputhje me rregullat e furnizimit të miratuara nga Enti Rregullator i Energjisë (ERE), pasi kontrata e furnizimit me energji elektrike për objektin ishte lidhur ndërmjet OSHEE-së dhe shtetasit N.M., në emër të të cilit janë lëshuar dhe faturat e papaguara për periudhën 2007-2013, që arrinin në shumën 1.267.156,95 lekë. Sipas gjykatës, kërkuesi nuk është palë në këtë marrëdhënie kontraktore dhe as nuk ka provuar se kishte kërkuar ndryshimin e kontratës në emrin e tij. Duke iu referuar edhe kontratës standarde të furnizimit me energji elektrike të miratuar nga ERE-ja me vendimin nr. 109, datë 21.10.2011, sipas së cilës furnizuesi mund të ndërpresë furnizimin kur klienti rezulton debitor dhe të mos rilidhë energjinë deri në shlyerjen e detyrimeve, gjykata ka çmuar se furnizuesi nuk është i detyruar të lidhë kontratë me një subjekt të ri për të njëjtin objekt derisa të shlyhen detyrimet ekzistuese. Po sipas asaj gjykate, detyrimet e energjisë elektrike janë të lidhura me kontratën dhe klientin e regjistruar, jo me pronarin e objektit, ndaj kërkuesi nuk mund të kërkojë lidhjen e energjisë elektrike, pasi nuk

ka qenë palë në marrëdhënien kontraktore dhe nuk ka dëshmuar asnjë interes juridik të mbrojtur nga ligji për këtë kërkesë. Kundër vendimit ka paraqitur ankim kërkuasi.

5. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1737, datë 09.07.2015, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Ajo ka vlerësuar se marrëdhënia e furnizimit me energji elektrike rregullohet nga ligji nr. 9072, datë 22.05.2003 “Për sektorin e energjisë elektrike” dhe kontrata standarde e furnizimit e miratuar nga ERE-ja. Kjo marrëdhënie lind vetëm ndërmjet palëve kontraktuese, furnizuesit dhe klientit që ka lidhur kontratën dhe jo me persona të tretë. Sipas asaj gjykate, kërkuasi nuk ka provuar as ekzistencën e një kontrate me OSHEE-në dhe as ka kërkuar ndryshimin e kontratës të lidhur më parë mes saj dhe N.M. Po ashtu, sipas gjykatës së apelit, kërkuasi nuk ka provuar pronësinë ose ndonjë të drejtë tjetër gëzimi mbi objektin, i cili rezultonte në pronësi të shoqërisë “Vefa” sh.p.k. në administrim. Për rrjedhojë, ajo ka çmuar se kërkuasi nuk kishte interes ekonomik ose juridik të drejtpërdrejtë për të kërkuar lidhjen e energjisë elektrike dhe as ka provuar cenimin e ndonjë të drejte subjektive. Kundër vendimit ka paraqitur rekurs kërkuasi.

6. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-3871, datë 05.11.2025, në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC), sipas formulimit në kohën e paraqitjes së rekursit. Po sipas atij kolegji, gjykata e apelit ka respektuar ligjin procedural dhe atë material, si dhe nuk evidentohen shkelje të rënda të normave procedurale. Nga ana tjetër, po sipas atij kolegji, pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrenë çështje të vlerësimit të provave dalin jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë.

7. Në datën 30.03.2026 kërkuasi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Ky ankim, pasi është plotësuar sipas kërkesave të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 19.05.2026.

II

Pretendimet e kërkuarit

8. **Kërkuasi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se është cenuar:

8.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor* në drejtim të së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është kufizuar në një filtër formal të pranueshmërisë, duke refuzuar të shqyrtojë çështjen në themel dhe të analizojë nëse ka pasur zbatim të gabuar të ligjit material dhe cenim të të drejtave themelore. Interpretimi i gjykatave të zakonshme për legjitimitetin aktiv të kërkuarit përbën formalizëm të tepruar dhe në kundërshtim me parimin e proporcionalitetit, duke

injoruar faktin se kërkuksi përdorte objektin dhe pësonte drejtpërdrejt pasojat e ndërprerjes së energjisë, duke u fokusuar vetëm në mungesën e një kontrate formale. Ky interpretim i ngushtë ka çuar në një rezultat të padrejtë, ku kërkuksi penalizohet për detyrimet e një subjekti të tretë, pa pasur asnjë lidhje juridike me të. Refuzimi i rekursit pa një analizë substanciale të pretendimeve e privon kërkuksin edhe nga çdo mundësi reale për të korigjuar shkeljet e pretenduara, duke e bërë sistemin e mjeteve juridike joefektiv dhe duke cenuar drejtpërdrejt standardet kushtetuese dhe konventore. Kërkuksi është vënë në pozitë juridike të padrejtë dhe disproporcionale, ku, nga njëra anë, i mohohet mundësia për t'u furnizuar me energji elektrike për shkak të detyrimeve të krijuara nga një subjekt i tretë me të cilin ai nuk kishte më asnjë marrëdhënie juridike dhe, nga ana tjetër, i mohohet edhe e drejta për një mbrojtje gjyqësore reale dhe efektive përmes një procesi të drejtë.

8.2. *Parimi i sigurisë juridike dhe i barazisë përpara ligjit*, pasi kërkuksi mbahet përgjegjës në mënyrë indirekte për detyrimet e një personi tjetër, pa qenë palë në kontratë dhe pa pasur asnjë mundësi reale për të ndikuar në krijimin e këtyre detyrimeve. Kjo krijon pasiguri juridike dhe trajtim të pabarabartë e arbitrar, pasi ai vendoset në një pozitë më të pafavorshme se subjektet që janë realisht debitorë.

8.3. *E drejta e pronës private*, pasi ndërprerja e energjisë elektrike e ka bërë objektin të papërdorshëm, duke i hequr kërkuksit çdo mundësi për ta shfrytëzuar ekonomikisht. Gjykatat nuk kanë kryer asnjë analizë mbi këtë pasojë thelbësore dhe nuk kanë balancuar interesin e furnizuesit me të drejtën e kërkuksit për përdorimin efektiv të pronës.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimimin e kërkuksit

9. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private ose publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara nga Kushtetuta. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e

reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Kriteret paraprake të pranueshmërisë së kërkesës janë të natyrës kumulative, ndaj mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuesi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes, Kolegji mund të verifikojë një ose më shumë prej këtyre kriterëve, pa qenë i detyruar të ndjekë një radhë të paracaktuar të analizës. Mospërmbushja e njërit prej tyre, me pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Mbi këtë bazë, Kolegji do të ndalet në verifikimin e plotësimit të kriterit të *shterimit të mjeteve juridike efektive* dhe atij të legjitimitimit *ratione materiae* të kërkuetit.

11. Kriteri paraprak i *shterimit të mjeteve juridike efektive*, që përcaktohet nga neni 131, pika 1, shkronja “F”, i Kushtetutës, parashikon se individ i mund t’i drejtohet Gjykatës me ankim kushtetues individual, vetëm pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese që ai pretendon se i janë cenuar. Ky rregull nënkupton jo vetëm që individ t’u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë në këto instanca, të paktën në substancë (*shih vendimet nr. 31, datë 18.04.2024; nr. 14, datë 21.06.2022; nr. 12, datë 09.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në këtë këndvështrim, Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës së *pronës private*, për shkak se ndërprerja e furnizimit me energji elektrike e ka bërë objektin të papërdorshëm dhe i ka hequr mundësinë për ta shfrytëzuar ekonomikisht, si dhe cenimin e *parimit të sigurisë juridike dhe të barazisë përpara ligjit*, për shkak se ai është mbajtur në mënyrë indirekte përgjegjës për detyrimet e një personi tjetër, duke u vendosur në një situatë pasigurie juridike dhe trajtimi të pabarabartë dhe arbitrar. Megjithatë këto pretendime lidhen me procesin gjyqësor të kundërshtuar, Kolegji konstaton se ato nuk rezultojnë të jenë ngritur më parë, qoftë edhe në substancë, në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, por janë parashtruar për herë të parë në ankimin kushtetues individual. Për rrjedhojë, për këto pretendime kërkuesi nuk ka përmbushur kriterin e shterimit të mjeteve juridike efektive, ndaj ato nuk mund të merren në shqyrtim.

13. Për sa i përket legjitimitimit *ratione materiae*, që lidhet me natyrën e pretendimeve të parashtruara në ankimin kushtetues, Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e së drejtës për proces të rregullt në drejtim të së drejtës së aksesit në gjykatë dhe të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, për shkak se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pa e shqyrtuar çështjen në themel dhe pa analizuar pretendimin e tij për zbatimin e gabuar të ligjit material dhe cenimin e të drejtave themelore. Sipas kërkuetit,

interpretimi nga gjykatat e zakonshme i çështjes së legjitimitetit të tij aktiv përbën formalizëm të tepruar, në kundërshtim me parimin e proporcionalitetit, dhe ka çuar në një rezultat të padrejtë, duke e penalizuar atë për detyrimet e një subjekti të tretë, me të cilin nuk kishte më marrëdhënie juridike. Po sipas tij, refuzimi i rekursit pa një analizë substanciale të pretendimeve e ka privuar nga mundësia reale për korrigjimin e shkeljeve të pretenduara, duke e bërë joefektiv sistemin e mjeteve juridike dhe duke e vendosur kërkuesin në një pozitë juridike të padrejtë dhe disproporcionale.

14. Gjykata ka theksuar se kontrolli kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit, kurse problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues nëse nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 6, datë 16.02.2021; nr. 9, datë 26.03.2018 të Gjykatës Kushtetuese*). Detyrë e kësaj Gjykate është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që bie haptazi ndesh me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Ajo nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.05.2023; nr. 29, datë 01.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Në kuptim të këtyre standardeve, bazuar në natyrën dhe përmbajtjen e argumenteve të parashtruara nga kërkuesi, Kolegji vlerëson se pretendimet e tij lidhen, në thelb, me mënyrën sesi gjykatat e zakonshme kanë vlerësuar provat dhe kanë interpretuar e zbatuar ligjin për përcaktimin e legjitimitetit të tij aktiv dhe të së drejtës për të kërkuar rilidhjen e energjisë elektrike. Çështje të tilla, si rregull, i përkasin juridiksionit të zakonshëm dhe nuk mund të bëhen objekt i kontrollit kushtetues, përveç rasteve kur mënyra e vlerësimit të provave ose e interpretimit dhe zbatimit të ligjit shfaq arbitraritet të dukshëm ose sjell pasoja që cenojnë standardet kushtetuese të procesit të rregullt ligjor. Në rastin konkret, Kolegji vëren se gjykatat e faktit kanë shqyrtuar pretendimet e kërkuesit dhe provat e administruara, duke i analizuar ato në raport me kuadrin ligjor dhe rregullator të zbatueshëm dhe duke parashtruar arsyet mbi të cilat kanë mbështetur përfundimet e tyre për mungesën e legjitimitetit aktiv të kërkuesit. Në këtë drejtim, kërkuesi nuk ka arritur të evidentojë ndonjë element që të tregojë se vlerësimi i këtyre gjykatave ka qenë haptazi arbitrar ose se interpretimi dhe zbatimi prej tyre i ligjit ka kapërcyer kufijtë e një çështjeje të ligjshmërisë dhe ka marrë dimension kushtetues.

16. Nga ana tjetër, për sa i përket Gjykatës së Lartë, Kolegji vëren se ajo ka shqyrtuar rekursin e kërkuarit në dhomën e këshillimit dhe ka vlerësuar se shkaqet e parashtruara në të nuk përfshiheshin në ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së, sipas formulimit të tij në kohën e paraqitjes së rekursit, ndërsa pretendimet që kishin të bënin me vlerësimin e provave dëlnin jashtë juridiksionit të saj rishikues dhe ekskluzivisht ligjor. Në këtë kuptim, vetëm fakti se Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit në dhomën e këshillimit, me arsyetim të kufizuar, nuk është i mjaftueshëm në nivel kushtetues për të vënë në dyshim procesin e zhvilluar përpara saj. Gjykata ka vlerësuar se arsyetimi i kufizuar i vendimeve për mospranimin e rekursit nuk cenon të drejtën për proces të rregullt, për sa kohë kjo formë arsyetimi shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të Gjykatës së Lartë gjatë shqyrtimit paraprak në dhomën e këshillimit dhe është tregues i faktit që kërkuari nuk ka ngritur një nga argumentet ligjore të përcaktuara në dispozitën përkatëse të legjislacionit të brendshëm, që është kusht për pranimin e kërkesës (*shih vendimet nr. 16, datë 16.03.2021; nr. 9, datë 26.03.2018; nr. 8, datë 26.02.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Për sa më sipër, Kolegji vlerëson se argumentet e parashtruara nga kërkuari nuk evidentojnë se interpretimi dhe zbatimi i ligjit nga gjykatat e zakonshme kanë qenë arbitrarë ose se vendimi i Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit i ka cenuar atij të drejtën e aksesit në gjykatë ose standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Për këtë arsye, këto pretendime nuk arrijnë nivelin minimal të argumentimit kushtetues për t'u marrë në shqyrtim.

18. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkuarit nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronjat “d” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.